

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.H.B.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2015, čj. MV-100107-3/SO-2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 10. 2015, čj. MV-100107-3/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 5. 2015, čj. OAM-2292-17/ZR-2014, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 13. 10. 2015, doručenou Krajskému soudu v Plzni poštou dne 16. 10. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2015, čj. MV-100107-3/SO-2015 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 11. 5. 2015, čj. OAM-2292-17/ZR-2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla dle § 77 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu (výrok I.) a podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů ode dne nabytí právní moci předmětného rozhodnutí k vycestování z území České republiky (výrok II.).

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce vznesl proti napadenému rozhodnutí následující námitky. Předně, napadené rozhodnutí považoval za nezákonné, nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, tedy v rozporu s § 3 správního řádu.

Prvoinstanční správní orgán zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu na základě § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. V kontextu aplikace tohoto ustanovení byl žalobce názoru, že spisový materiál důvodům aplikace tohoto ustanovení, jak je citoval správní orgán, neodpovídá, když především závěry konzultačního řízení (které bylo ve věci provedeno) byly pro vydání napadeného rozhodnutí nedostatečné. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci dle § 3 správního řádu.

Prvoinstanční správní orgán, po zařazení žalobce do informačního systému SIS kanceláří SIRENE Polské republiky, zahájil prostřednictvím Policejního prezidia České republiky konzultační řízení podle čl. 25/2 Schengenské prováděcí úmluvy, a to na základě rozsudku Obvodního soudu pro hlavní město Varšava ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. IIIK3/12, jímž byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let, neboť se měl podílet na obchodu s nejméně 3 kg marihuany. Na tomto základě pak správní orgán požadoval po Polské straně - jako straně, která žalobce, jako osobu potencionálně nežádoucí, do evidence nežádoucích osob na území Schengenských států zadala - mimo jiné i pravomocné rozhodnutí o žalobcovu vyhoštění z Polské republiky, za účelem řádného zjištění, jaké konkrétní důvody polské orgány vedly při stanovení zákazu žalobcova pobytu na území Polské republiky do 22. 5. 2018. V rámci odpovědi polské strany byl zaslán rozsudek Obvodního soudu pro hlavní město Varšava, ze dne 10.05.2012, sp.zn. III 3/12, ze kterého vyplývá, že žalobce byl odsouzen za drogový delikt k trestu odnětí svobody v trvání tří let. Jak však žalobce ze spisového materiálu žalovaného zjistil, tento rozsudek žádný výrok ve vztahu k žalobcovu vyhoštění z Polska neobsahuje. Žádné další rozhodnutí soudu či navazující správního orgánu nebylo v rámci konzultačního řízení polskou stranou připojeno.

Výsledek konzultačního řízení pak byl dle výše uvedeného nedostatečný, na základě takto nedostatečného konzultačního řízení nebylo vydáno napadené rozhodnutí na základě skutečně a objektivně zjištěného stavu věci dle § 3 správního řádu, když samotné rozhodnutí o správním vyhoštění účastníka řízení z území Polské republiky se zákazem pobytu na území tohoto státu do 22. 5. 2018 není součástí spisového materiálu. Faktu, že rozhodnutí o správním vyhoštění Polskou republikou bylo dokumentem ve správním řízení signifikantním, svědčí i žádost MVČR OAMP Plzeň ze dne 9. 9. 2014 adresovaná Policejnímu prezidiu České republiky, ve které je obsaženo vyžádání právě tohoto dokumentu v rámci konzultačního řízení.

Vzhledem k tomu, že účelem konzultačního řízení dle čl. 25/2 Schengenské prováděcí úmluvy je zjištění, na základě jaké konkrétní skutečnosti a z jakých přesných důvodů bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území Polské republiky, bylo toto řízení provedeno v nedostatečném rozsahu pro zjištění skutečného stavu věci, respektive listinné doklady poskytnuté polskou stranou byly nedostatečné pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky.

Tuto námitku již žalobce uplatnil v rámci odvolacího řízení, přičemž v reakci na ni žalovaná uvedla, že *„bylo tedy nade vší pochybnost jasné, že odvolatel byl vyhoštěn právě pro svou trestnou činnost popsanou v tomto rozsudku, a bylo tudíž evidentní, že podmínky pro aplikaci ust. § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců byly splněny. Komise proto považuje skutečnosti zjištěné konzultačním řízením za dostačující ve smyslu § 3 správního řádu.“* Dle žalobce si správní orgán skutečný stav věci nad rámec správního uvážení a v rozporu s § 3 správního řádu nepřipustně dovodil a dokreslil.

V tomto kontextu je pak nutno poukázat, že čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy (na základě kterého bylo konzultační řízení českou stranou s Polskou republikou provedeno) obsahuje v odstavci 2 korekci: *„Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.“*

I v tomto kontextu pak dispozice žalovaného správního orgánu s rozhodnutím o vyhoštění žalobce z Polské republiky byla signifikantní, kdy by v případě, že by žalovaný správní orgán povolení k jeho pobytu neodňal, na tomto základě byl povinen požádat polskou stranu - respektive orgán který rozhodnutí o vyhoštění z Polské republiky vydal - o zrušení záznamu o žalobci v Schengenském informačním systému. Bez dispozice s tímto rozhodnutím by pak žalovaný správní orgán nemohl v souladu s tímto článkem postupovat. I v tomto ohledu pak bylo konzultační řízení provedeno v nedostatečném rozsahu pro zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž se rozhodovalo o tak závažné skutečnosti, jakou je zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, který mu byl udělen v roce 2004, a pobývá na území České republiky spolu s družkou a nezletilým v synem - oba rovněž v České republice v rámci povolení k trvalému pobytu.

Ze spisového materiálu žalobce dále zjistil, že konzultační řízení bylo zahájeno dne 2. 9. 2013 na základě žádosti správního orgánu na Policejní prezidium ČR. Odpověď polské strany pak byla tomuto správnímu orgánu navracena tímto orgánem dne 18. 2. 2015, přičemž správní řízení bylo zahájeno dnem 17. 4. 2015, kdy opatrovník žalobce v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu převzal oznámení o zahájení správního řízení.

Dle žalobcova názoru tak za předestřené situace nebyly popsány listiny v rámci konzultačního řízení procesně použitelné, neboť byly pořízeny před zahájením správního řízení a pod jinou spisovou značkou (oznámení o zahájení správního řízení žalobci nemohlo být doručeno tzv. fikcí doručení, kdy se dle názoru správního orgánu jednalo o osobu, neznámého pobytu, které se prokazatelně nedaří doručovat - § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Správní řízení tak bylo platně zahájeno teprve převzetím oznámení o zahájení tohoto řízení opatrovníkem). V tomto ohledu je pak napadené rozhodnutí nezákonné, bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, správní orgán nedisponoval všemi podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nezjištěné okolnosti byly zcela klíčové pro posouzení rozhodné otázky, když žalobce tuto skutečnost v odvolacím řízení uplatnil.

Žalobce byl dle názoru, že žalovaný správní orgán nedostatečným způsobem zkoumal a následně nesprávně vyhodnotil dopad napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, byť nejen z důvodu § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců byl k takovému zkoumání a hodnocení povinen.

Žalobce zejména poukazoval na skutečnost, že na území České republiky pobývá spolu s manželkou paní D.T.N. a nezletilým synem B.Q.M. - oba hlášení k pobytu v České republice na stejné adrese jako účastníci. Manželka i nezletilý syn pak pobývají v České republice v rámci nejvyššího možného pobytového statutu, v rámci trvalého pobytu. Za předestřené rodinné situace pak správní orgán byl podle § 174a i § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců povinen zásah napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života reálně zkoumat a provést k této otázce relevantní dokazování.

Správní orgán se však v průběhu správního řízení k této otázce omezil v zásadě výhradně na předvolání žalobce k účastnickému výslechu dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy však předvolání nebylo žalobcem vyzvednuto v řádné lhůtě a bylo navraceno správnímu orgánu zpět. Za situace, kdy obálka s předvoláním byla žalobcem nevyzvednuta - tedy adresát nebyl na adrese hlášeného pobytu neznámý - měl správní orgán žalobce předvolat k výslechu opětovně. Stejně tak dle žalobcova názoru měl předvolat na účastnický výslech i jeho manželku paní D.T.N., kdy by to byla zejména ona a nezletilý syn, kdo by fakticky byl nejvíce zasažen zrušením žalobcova povolení k trvalému pobytu.

Žalovaný správní orgán k této problematice odkázal na úřední záznam o pobytové kontrole ze dne 8. 4. 2015 na adrese ..., kdy uzavřel, že se rodina na adrese nezdržuje. Žalobce poukazoval především na tu skutečnost, že takový úřední záznam (úřední záznam o pobytové kontrole) je bez dalšího provedení způsobem, jakým správní řád stanoví, procesně nepoužitelný. Správní orgán má povinnost v rámci správního řízení shromáždit jednotlivé důkazní prostředky v rámci přípravy na jednání, předvolávat svědky, zajistit znalecké

posudky, atd. Následně má správní orgán důkazy provést, a to buď nařízením ústního jednání, a v případě, že ústní jednání není nařízeno, provádí se důkazy zápisem do protokolu. V případě místního šetření má tedy správní orgán shromáždit důkazní prostředky, tj. co zjistil místním šetřením a na základě tohoto zjištění nařídit ústní jednání a předvolat si účastníky a svědky. Obdobné záznamy slouží správnímu orgánu při shromažďování podkladů před zahájením řízení z moci úřední nebo v průběhu řízení, a to za účelem zjištění, které osoby v řízení předvolá a vyslechně nebo které skutečnosti je nutné prověřit, tedy musí následovat provedení důkazu způsobem, jaký správní řád stanovuje. Správní orgán tak při formulaci závěru, že se na výše uvedené adrese nezdržuje žalobce, nezletilý syn a manželka, nemohl z tohoto úředního záznamu bez dalšího vycházet, byl k této problematice povinen provést relevantní dokazování a procesně použitelným způsobem si informace zjištěné na základě úředního záznamu ověřit.

Dle žalobce navíc vzhledem k tomu, že pobytová kontrola byla vykonána dle obsahu spisu pouze jedenkrát, a to dne 9. 4. 2015 v 9:50 hod., o ničem rozhodném v zásadě nevypovídá. Dle tohoto úředního záznamu bylo hovořeno s paní B.T.O. která měla uvést, že se na této adrese zdržuje již jen jeden cizinec, a to N.V.T. V tomto ohledu však žalobce nemůže jinak než upozornit na skutečnost, že rozhovoru s policejní hlídkou, která vykonávala pobytovou kontrolu, nebyl přítomen tlumočník z jazyka vietnamského, je tak samotnou otázkou, zda tato osoba dotazu hlídky v potřebném rozsahu porozuměla. Navíc v pracovní den v 9:50 hod. mohli žalobce i družka být již v zaměstnání. Zákon o pobytu cizinců nestanoví cizinci s povoleným trvalým pobytem žádnou povinnost zdržovat se nepřetržitě na adrese svého pobytu. Jedinou korekcí je § 98 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je cizinec s povoleným trvalým pobytem na území povinen změnu místa pobytu na území ohlásit teprve v případě, že tato změna bude delší než 180 dnů. Nelze tedy přehlédnout, že správní orgán vykonal pouze jedinou pobytovou kontrolu, navíc v době času zaměstnání.

Pokud měl správní orgán navíc informace zjištěné na základě tohoto úředního záznamu použít ve správním řízení, měl za účelem procesního ověření tohoto tvrzení předvolat ubytovatelku - paní B.T.O. - ve správním řízení jako svědka, aby si mohl procesně použitelným způsobem ve správním řízení informace získané na základě pobytové kontroly ověřit. Správní orgán však takovým způsobem nepostupoval a bez dalšího i na tomto základě uzavřel, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebude v případě jeho zrušení povolení k trvalému pobytu - které mu bylo uděleno již v roce 2004 - nepřiměřený.

Dle žalobceva názoru se tak správní orgán ani nepokusil reálně vyhodnotit, jaké dopady bude mít rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, ani se nezabýval případnou intenzitou osobních vazeb na území České republiky, případně zachovalostí vazby na domovský stát s ohledem na věk žalobce, na délku jeho pobytu v ČR, stejně tak na skutečnost, že na území České republiky pobývá již delší dobu v rámci nejvyššího pobytového statutu spolu s manželkou a nezletilým synem. Hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého života se tak správní orgán fakticky dle žalobce zcela vyhnul. Napadené rozhodnutí tak neodpovídá dikci § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán k této problematice provedl zcela nedostatečné dokazování a při formulaci svého závěru o přiměřenosti dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce vyšel z procesně nepoužitelných úředních záznamů, které navíc o ničem konkrétním

nevypovídají. V tomto ohledu je pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, rovněž nezákonné.

Žalobce postupu správního orgánu v předmětném řízení dále vytýká, že po ustanovení opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, byť povinen řádně šetřit práva a oprávněné zájmy účastníka řízení, takto ve správním řízení nekonal. V tomto kontextu žalobce poukazuje, že oznámení o zahájení správního řízení a vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu bylo vyhotoveno a opatrovníkem převzato v identický den, opatrovníkovi tak nebyl poskytnut dostatečný prostor náležitě hájit práva a oprávněné zájmy účastníka řízení ve správním řízení samotném. Ustanovený opatrovník přes znalost spisu svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu navíc nevyužil, a nehájil tak důsledně v zákonném rozsahu práva žalobce, byť povinen.

Žalobce dále poukázal, že z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán ustanovil opatrovníka z výše uvedeného důvodu až dne 17. 4. 2015 (vzhledem k nedoručení oznámení o zahájení správního řízení účastníku osobně), správní řízení pak bylo zahájeno v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu teprve tímto dnem. Z tohoto důvodu pak listiny provedené a založené v rámci správního řízení před tímto datem, stejně tak jako veškeré dokazování před tímto datem provedené, nejsou a nebyly procesně použitelné, správní orgán byl povinen je opakovat a to i pobytovou kontrolu, tak předvolání žalobce. Tento postup správního orgánu měl rovněž vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 1. 12. 2015, v němž se vyslovila pro zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Jelikož dle žalované byly námitky vznesené ve správní žalobě identické s těmi, jež byly vzneseny v odvolání, odkázala v podrobnostech na své rozhodnutí. Dále poukázala na to, že nedůvodnost námitek dokazuje i jejich opatrná formulace. Právní zástupce žalobce tak např. tvrdí, že manželka žalobce mohla být v době pobytové kontroly v práci, nikoliv že tam byla a že na předmětné opravdu adrese bydlí. Dále bylo poměrně nelogicky namítáno, že nebyl dostatečným způsobem zjištěn důvod, pro něj byl žalobce vyhoštěn, aniž by navíc bylo konkretizováno, co tedy byl ten pravý důvod. Celé pojetí žaloby tak dle žalované spočívá pouze v hledání zdánlivých nezákonností a nedostatků odůvodnění, za opatrného tvrzení, že to celé mohlo být jinak, aniž by bylo konkretizováno, jak to tedy ve skutečnosti bylo, natož aby byla jiná verze reality jakkoliv dokládána.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 19. 4. 2017 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Prvoinstančním rozhodnutím byla dle §77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu (výrok I.) a podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů ode dne nabytí právní moci předmětného rozhodnutí k vycestování z území České republiky (výrok II.).

Soud se zaměřil na primární rozhodovací důvod správních orgánů, kterým byl § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Podle něho *Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže jiný členský stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, to vše za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*. V žalobcově věci byla aplikována ta část ustanovení, podle níž *jiný členský stát Evropské unie rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok*. Správní orgány obou stupňů vystavěly svá rozhodnutí na tvrzení, že žalobce byl a) v Polské republice pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce převyšující jeden rok, a zároveň b) vyhoštěn z polského území pro páčání drogové kriminality.

Soud dospěl, ve shodě s žalobou, k závěru, že klíčová okolnost případu, totiž že žalobce byl z Polska *vyhoštěn z důvodu odsouzení k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok*, nebyla ve správním řízení náležitě prokázána.

Součástí správní spisu je rozsudek varšavského obvodního soudu, podle něhož byl žalobce pravomocně odsouzen za páčání drogové kriminality k trestu odnětí svobody v trvání tří let. Tato záležitost je nesporná a lze uzavřít, že ta část zákonné podmínky pro úspěšné použití § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, totiž že cizinec (= žalobce) byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok, byla splněna a prokázána. Co však prokázáno nebylo, bylo žalobcovo vyhoštění z území Polska z důvodu onoho odsouzení.

Je nepochybné, že správní orgány se touto otázkou zabývaly, avšak ustaly pouze na tvrzení vyplývajícím z elektronických informačních zdrojů. Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí doslovně uvedl, že se *Ministerstvo vnitra dozvědělo o tom, že odvolatel (= žalobce) byl vyhoštěn z území Polské republiky pro páčání drogové trestné činnosti*. **Příslušné pravomocné rozhodnutí o žalobcově vyhoštění z Polska však součástí správního spisu není**. Soud vnímá tento nedostatek jako zásadní s bezprostředním dopadem na zákonnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí a trvá na tom, aby příslušné

rozhodnutí, podobně jako rozsudek varšavského trestního soudu, byl k dispozici v plném znění. Jen za takových podmínek je totiž možné postavit najisto kauzální nexus mezi žalobcovým odsouzením a vyhoštěním, což je pro zákonnou aplikaci § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců rozhodující. Český soud není povinen znát polský právní řád a dovozovat, zda k vyhoštění cizince z Polska dochází např. automaticky *ex lege* v určitém časovém úseku po právní moci trestního rozsudku, či zda je k tomu zapotřebí jiné rozhodnutí, ať soudní či správní. Tyto informace, příp. listiny musí opatřit správní orgány, učinit je součástí správního spisu a vypořádat se s nimi ve svých rozhodnutích. To se v daném případě nestalo, a stěžejní **žalobní námitka tak byla shledána důvodnou.**

Vzhledem k tomu, že soud nemohl, vzhledem k výše uvedenému, vůbec posoudit, zda zde byly podmínky pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, nebylo možné se zabývat dalšími uplatněnými žalobními námitkami, protože jejich posouzení by bylo za takového stavu věci předčasné.

Protože se správní orgány dopustily shora popsaných pochybení, **soud zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro vady řízení.** Protože stejnými vadami trpělo i řízení před prvoinstančním správním orgánem, soud zrušil i prvoinstanční rozhodnutí, a to ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **15.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*advokátní tarif*“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 19. 4. 2017. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč nebyla žalobci přiznána, neboť v této části návrhu žalobce nebyl úspěšný.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 19. dubna 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.